

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 01/04/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II : NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ” (PHẦN MỘT)

Hòa Thượng nói: **“Điều kiện thấp nhất của hành giả niệm Phật là công phu thành khối. Tổ Sư Đại Đức nói: “Người đạt đến công phu thành khối là người: “Bất kiến thế gian hóa”. “Bất kiến thế gian hóa” nghĩa là “không thấy lỗi của thế gian”. “Không thấy” ở đây nghĩa là chúng ta biết rõ, biết tường tận nhưng chúng ta không chấp trước, dính mắc ở nơi tâm. “Công phu thành khối” chính là không còn thấy lỗi của thế gian. Chúng ta chuyên tâm niệm câu “A Di Đà Phật” thì chúng ta không có thời gian niệm những thứ khác. “Thế gian” là chỉ chung tất cả hoàn cảnh tự nhiên, hoàn cảnh nhân sự, hoàn cảnh thiên địa, quỷ thần. Nếu trong tất cả hoàn cảnh mà chúng ta vẫn khởi lên phân biệt, chấp trước thì chúng ta vẫn còn thấy lỗi thế gian.**

Thí dụ, tôi đang ngồi học ở Sơn Tây nếu loa phát thanh phát tin tức buổi sáng thì cũng không làm ảnh hưởng đến việc học tập của tôi. “Không thấy lỗi thế gian” không phải là chúng ta bàng quan, không để ý đến mọi việc, nếu người khác có lỗi mà chúng ta có thể góp ý, chấn chỉnh thì chúng ta nỗ lực làm. Đặc biệt là đối với những việc ảnh hưởng đến lợi ích quốc gia, lợi ích cộng đồng nếu chúng ta có thể ngăn cản được thì chúng ta phải làm!

Chúng ta biết tường tận lỗi của người thế gian nhưng chúng ta không để chúng dính mắc trong tâm. Có người nói với tôi rằng, có một số người khác luôn trực chờ, theo dõi để báo cáo lỗi của họ với tôi. Tôi nói với họ rằng, người khác không rảnh để báo cáo, tôi cũng không rảnh để nghe báo cáo lỗi của họ! Những lỗi lầm của chúng ta đã ở ngay trên hành động, trên biểu cảm người khác nhìn vào sẽ nhận ra chứ không cần phải có người báo cáo!

Hòa Thượng nói: **“Hàng ngày, chúng ta tu hành nhưng chúng ta vẫn chỉ nhìn thấy lỗi của người, chúng ta luôn “tự dĩ vi thị”, tự cho mình là đúng. Chúng ta vẫn còn nhìn thấy lỗi của thế gian thì công phu của chúng ta vẫn chưa thành khối”**. Chúng ta thường luôn nhìn thấy người khác làm những việc không đúng nhưng chúng ta không nhận ra lỗi của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta ở trong niệm Phật đường niệm Phật, trước khi niệm người chủ thất đều hô lên một câu: “Buông bỏ thân tâm thế giới nhất tâm niệm Phật”**. Chúng ta khi ở nhà thì nhìn thấy lỗi của người ở nhà, đến Phật đường thì chúng ta nhìn thấy lỗi của người ở niệm Phật đường. Chúng ta luôn nhìn thấy người khác có

lỗi mà không nhìn thấy lỗi của mình. Chúng ta luôn “*tự dĩ vi thị*”, tự cho mình là đúng. Đây là tập khí sâu nặng nên chúng ta phải đề cao cảnh giác.

Hòa Thượng nói: “***Vấn nạn lớn nhất của chúng ta là chúng ta ngày ngày đi tìm lỗi của người khác mà chúng ta không quay lại tìm lỗi của chính mình***”. Hôm trước, chúng ta đã học về “*quán chiếu*”, “*quán chiếu*” là chúng ta quay lại quán sát nội tâm của chính mình. Ngoài thời gian chúng ta niệm Phật, khi chúng ta khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác thì chúng ta quán chiếu xem chúng ta đang làm vì người hay chúng ta làm vì mình. Nếu chúng ta vẫn khởi tâm phân biệt ta người, phải trái, tốt xấu thì chúng ta vẫn đang kết oán với người, oan oan tương báo sẽ không bao giờ kết thúc. Hàng ngày, chúng ta gặp chướng ngại, phiền não mà chúng ta không hiểu tại sao! Việc tạo chướng ngại là việc của người còn phiền não hay không đó là việc của chúng ta! Thầy Thái nêu một thí dụ, một người đàn ông đang đi trên đường, một người chạy đến nói với ông ta là có người đang mắng chửi ông. Người đàn ông đó liền nói, trên phố có nhiều người trùng tên, chắc là không phải họ mắng chửi ông đâu!

Hàng ngày, chúng ta không thể nhất tâm là vì chúng ta quan tâm đến những việc không cần thiết. Có những việc không liên quan đến chúng ta, có những việc chúng ta không thể quản được nhưng chúng ta vẫn muốn quản. Thí dụ, hôm nay chúng ta cử một người đi làm việc, chúng ta ở nhà lo lắng xem họ có làm được việc đó hay không. Đó là chúng ta đang muốn quản người, quản việc. Việc đó chắc chắn sẽ xảy ra, chúng ta lo lắng thì cũng sẽ không giải quyết được vấn đề.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: “***Buông bỏ thân tâm thế giới***”. “*Thân*” là chúng ta và những gì liên quan đến chúng ta. “*Thế giới*” là người, việc xung quanh chúng ta. Chúng ta phải buông bỏ tất cả thì tâm chúng ta mới có thể an tịnh niệm Phật. Chúng ta sống ở đời cũng như vậy, người xưa khuyên chúng ta: “*An phận thủ thường*”. “*An*” là yên, yên với bản phận của mình. Chúng ta phải làm thật tốt bản phận của mình. Chúng ta chưa làm tốt bản phận của mình mà chúng ta suốt ngày đi xem người khác đã làm tốt bản phận của họ thôi thì chúng ta đã sai rồi!

Hôm trước tôi nói với một người rằng, tôi nhìn thân tướng của họ không có phước báu, họ phải cố gắng tích lũy phước báu. Nếu chúng ta có phước báu thì chúng ta làm mọi việc sẽ hanh thông. Hàng ngày, chúng ta không tích cực làm việc lợi ích chúng sanh, chúng ta chỉ làm những việc tổn hại phước báu thì chúng ta sẽ ngày càng tích tụ nhiều tội nghiệp. Chúng ta không có phước báu thì khi quả báo xấu đến thì Phật Bồ Tát cũng không thể cứu được chúng ta. Tất cả chúng sanh sống ở thế gian, trên từ Chư Phật dưới đến những côn trùng nhỏ nhất đều không vượt ngoài sự chi phối của Luật Nhân Quả.

Chúng ta sống trong cộng đồng, nếu chúng ta không làm tròn bản phận thì chúng ta sẽ tạo ra chướng ngại, phiền não cho người. Tôi đi đến đâu tôi cũng tặng quà, tôi không thọ nhận, không ngồi chờ để mọi người cung phụng. Thí dụ, khi tôi ra đây, nhà bếp hay

nấu cháo khoai cho tôi nên tôi đã mang khoai ra tặng mọi người. Việc nhỏ chúng ta không quan tâm, không làm được thì chúng ta không thể làm được việc lớn.

Mọi người hỏi Hòa Thượng, vì sao pháp duyên của Ngài thù thắng như vậy thì Hòa Thượng nói: **“Việc này đơn giản mà! Mình đến đâu mình cũng làm lợi ích cho người, mình đến đâu người ta cũng được lợi thì người ta sẽ hoan nghênh mình!”**. Chúng ta đến đâu mà chúng ta chiếm lợi của người, làm lợi ích của người bị ít đi thì họ sẽ tránh mặt chúng ta. Hòa Thượng nói: **“Ở thế gian này, được tặng quà nhiều thì người ta sẽ thích!”**. Chúng ta đi đâu thì chúng ta cũng nên chủ động tặng quà. Hôm trước, chúng ta học về **“Kinh A Di Đà”**, chúng sanh ở thế giới Tây Phương Cực Lạc là Bồ Tát Bất Thoái Chuyển, nhưng ngày ngày các Ngài đều lấy những lẵng hoa tươi mang đi cúng dường các chư Phật ở các phương khác.

Từ mười năm trước, tôi đi đâu cũng tặng quà cho mọi người nhưng tôi không nhận bất cứ thứ gì cho dù có những lần tôi phải đi gần một nghìn cây số. Có một vị Sư Thầy nói, họ rất ngại khi mời tôi vì tôi tặng quà rất nhiều nhưng tôi không nhận bất cứ thứ gì. Tôi nói với Thầy: **“Thầy đừng ngại! Đó là bốn phận của con, con tình nguyện làm như vậy!”**. Hôm trước, tôi từ Đà Lạt xuống Nha Trang, rồi đến Đà Nẵng, tôi mang theo rất nhiều đồ, đi đến đâu tôi cũng tặng mọi người những thứ rau mà ở đó họ chưa trồng được. Tôi phải tập buông bỏ dần thì tôi mới có thể buông bỏ thân tâm thế giới. Nếu chúng ta không buông bỏ thân tâm thế giới thì chúng ta sẽ niệm **“tự tư tự lợi”**, niệm **“tham, sân, si, mạn”**.

Chúng ta phải biết nguyên nhân vì sao chúng ta học không có thành tựu. Hôm qua, tôi đến Sơn Tây, xung quanh đây các loại rau thổ canh, thủy canh đều phát triển rất tốt. Hiện tại, ở đây, tôi có thể cắt được khoảng 50 kg rau để mang tặng. Chúng ta muốn buông bỏ thân tâm thế giới thì chúng ta phải tập buông bỏ cái ta và cái của ta. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta buông bỏ thân tâm thế giới thì tâm chúng ta mới thanh tịnh. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta làm bất cứ việc gì chúng ta mới có thành tựu”**. Chúng ta không buông bỏ thân tâm thì chúng ta làm bất cứ việc gì cũng không chuyên nhất. Người niệm Phật cần phải đạt được tâm thanh tịnh, nếu tâm chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta chỉ học trên hình tướng chứ chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta đến lớp học mà chúng ta không buông bỏ thân tâm thế giới thì chúng ta học cả đời cũng không có thành tựu!

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có thể đem những lý luận mà trên “Kinh Kim Cang” nói để vận dụng trong pháp tu Tịnh Độ của chúng ta. Trên “Kinh Vô Lượng Thọ” nói: “Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “Nếu là người chân thật tu hành thì không thấy lỗi thế gian”**. Nếu chúng ta vẫn còn thấy lỗi của người thế gian chúng ta chưa nhất tâm, chưa niệm Phật thành khối. Trên **“Kinh Vô Lượng Thọ”** nói: **“Phát Tâm Bồ Đề một lòng chuyên niệm”**. **“Tâm Bồ Đề”** là tâm lợi ích chúng sanh. Người niệm Phật cầu vãng sanh để cứu giúp chúng sanh, nếu chúng

ta có cơ hội “*phục vụ chúng sanh*” thì chúng ta không được bỏ lỡ. Nhiều người học Phật tìm cách lãng chảnh việc chúng sanh nhưng việc chúng ta phục vụ chúng sanh không chướng ngại việc chúng ta niệm Phật. Tất cả chư Phật mười phương đều vì chúng sanh mà thành Phật. Tâm lượng của Phật là: “***Tâm bao thái hư, lượng châu sa giới***”. Tâm lượng của Phật trùm khắp tất cả pháp giới.

Nhiều người thắc mắc, Phật pháp nói về “*vô ngã*”, không có cái ta, không làm vì ta, mà các người niệm Phật là để vãng sanh, để thành Phật vậy thì đó là “*đại ngã*” chứ không còn là “*vô ngã*”. Nếu chúng ta vì mình mà vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta nhất định không thể vãng sanh. Chúng ta vãng sanh là vì chúng ta hoàn thành học vị cao nhất là thành Phật để chúng ta trở lại phục vụ chúng sanh một cách tốt nhất. Chúng ta “*tự tư tự lợi*” thì chúng ta không thể về được thế giới của Phật. Chúng ta vì mình, vì chúng ta chán thế giới Ta Bà nên chúng ta muốn về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta sẽ không thể đi được.

Hòa Thượng từng nói: “***Chúng ta phải dùng phật nhãn, chúng ta phải dùng tâm từ bi của Phật để quán sát thế gian***”. Chúng sanh khổ, chúng sanh gây phiền não cho người chỉ vì họ mê lầm, họ không nhận ra được phải trái, tốt xấu. Chúng ta phải phát nguyện hoàn thành học vị Phật để chúng ta phục vụ chúng sanh tốt hơn. Chúng ta phát Tâm Bồ Đề rồi thì chúng ta đề khởi một lòng chuyên niệm. Nhiều hành giả niệm Phật chỉ một lòng chuyên niệm mà không phát Tâm Bồ Đề. Phát tâm Bồ Đề và một lòng chuyên niệm phải tương bổ, tương thành. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta một lòng chuyên niệm mà chúng ta không phát Tâm Bồ Đề thì chúng ta không thể vãng sanh!***”. Chúng ta không phải vì ta mà thành Phật mà vì chúng ta muốn phục vụ chúng sanh được tốt nhất. Phật mới có đầy đủ năng lực phá giải kiến chấp sai lầm của chúng sanh.

Thời kỳ Mạt Pháp, chúng ta muốn thành Phật thì chúng ta phải nương vào pháp môn Tịnh Độ. Chúng ta niệm Phật để vãng sanh Cực Lạc, nơi đó, hàng ngày chúng ta được nghe Phật nói pháp, chúng ta được chúng sanh hỗ trợ nên chúng ta sẽ không bị lui sụt. Điều này giống như chúng ta ở trong hệ thống giáo dục Khai Minh Đức, chúng ta luôn có người nhắc nhở, có người làm ra tấm gương để chúng ta noi theo. Nhiều người đã từng muốn rời hệ thống nhưng họ đã ở lại vì họ cảm nhận thấy tình yêu thương, quan tâm chân thật của mọi người.

Mười năm qua, những người dẫn dắt hệ thống luôn vì mọi người mà hy sinh phụng hiến. Nếu một bụi bèo lục bình đơn lẻ thì nó không thể chịu được sóng to gió lớn nhưng khi cây bèo đã kết thành bè lớn thì nó sẽ vững vàng trước sóng to gió lớn. Trong “***Đệ Tử Quy***” cũng dạy chúng ta: “***Gần người hiền tốt vô hạn. Đức tiến dần lỗi ngày giảm***”. Xung quanh chúng ta là những người thân thiện, thật tâm vì người khác nỗ lực vậy thì chắc chắn chúng ta sẽ dần tốt lên. Ở thế giới Tây Phương Cực Lạc có Phật A Di Đà và Thánh Chúng Bồ Tát nên chúng ta chắc chắn sẽ không lui sụt. Sắp tới ở Sơn Tây, chúng ta cũng sẽ làm đậu sạch để tặng mọi người, chúng ta chỉ tặng chứ nhất định không bán.

Chúng ta luân phiên tặng cho tất cả mọi người không phân biệt, chấp trước. Nhiều người tặng quà chỉ để tặng cho người trong hệ thống, để tạo thương hiệu riêng của họ.

Hòa Thượng dạy chúng ta: “***Chúng ta muốn buông bỏ thân tâm, thế giới thì chúng ta phải tập dần dần***”. Chúng ta phải tập vì người khác mà lo nghĩ. Những người học trò nào ở bên cạnh tôi đều biết, trước đây, mỗi tháng tôi đưa con gái tôi hơn hai triệu để lo tiền học phí, tiền ăn nhưng tôi có thể tặng người khác số tiền lớn hơn vậy rất nhiều. Hiện tại, lương của con gái tôi chỉ khoảng ba triệu, mức lương tôi thiếu để lo cho cuộc sống, mức lương này do tôi quyết định. Hệ thống trả mức lương đó là để các con tôi phải cố gắng, nỗ lực nhiều hơn. Chúng ta muốn buông bỏ thân tâm thế giới thì chúng ta phải thật làm, chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ thật có thành tựu!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!